

نقش والدین در بازی با کودک

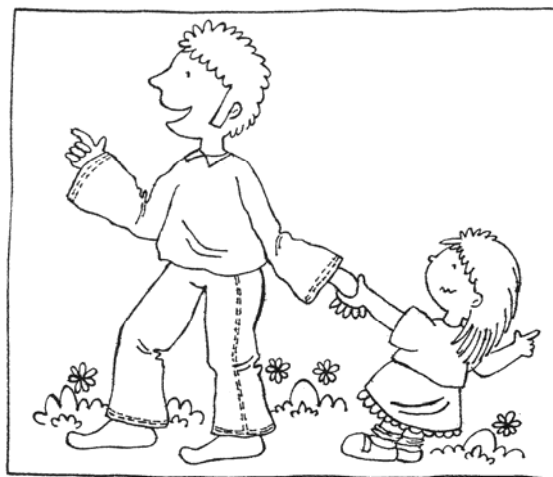

بروشور دانش افزایی والدین

* از بازی‌ها به تناسب حالات روانی و عاطفی کودک استفاده کنید.

* در حالات خستگی و ناراحتی، اول خود را به حالت عادی بازگردانید و با این حالات با کودک خود بازی نکنید چون اثر بخشی آن عکس می‌شود.

* رعایت نوبت و احترام در بازی (بالاخص بازی‌های گروهی بین کل اعضای خانواده) را به دقت برای کودک تبیین نمایید.

مراقبت‌های لازم در امر بازی با کودک:

* برد و باخت در بازی به جهت ایجاد حس غرور و سرافرازی برای کودک، در برخی بازی‌ها مناسب است. البته هدف همواره نباید برد باشد، زیرا برد بیش از حد کودک او را پرتوقع و غیر منعطف بار می‌آورد و در مقابل باخت همیشگی کودک نیز او را مایوس و حقیر می‌کند. باید توجه داشت که باخت والدین نباید تصنعی باشد.

* بازی با کودک بسیار مفید است اما گاهی آن را تبدیل به سرگرمی‌هایی بی هدف و بی احترامی‌ها می‌کند. از سنین 5 سالگی به بعد باید چالش‌هایی را در بازی ایجاد نمود تا هدف در آن پرنگتر گردد.

* بازی با کودک نباید در حد افراط شود زیرا اثر بخشی آن از بین می‌رود و در کودک بی‌تفاوتی ایجاد می‌کند.

* از بازی‌های یکنواخت استفاده نکنید و در اصل می‌توان گفت والدین باید بازی خلق کنند.

* بازی‌هایی که از هیجان زیاد استفاده می‌شود و کنترل احساسات از بین می‌رود مناسب نمی‌باشد.

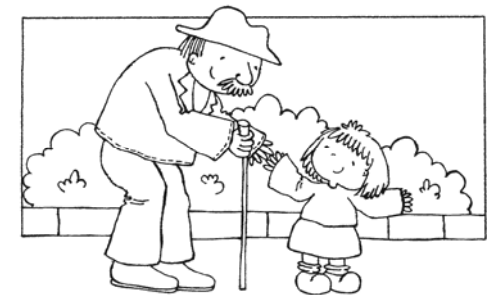
* هرگز در بازی از عبارات (کوچولویی، کودکی و) استفاده نکنید.

* از بازی‌های خطرناک و خشونت بار بپرهیزید، چون زمینه بروز این بازی‌ها توسط کودک در مکان‌های عمومی می‌باشد.

بازي يکي از نيازهاي اساسي کودکان است. در تمام مراحل عمر بازي جريان دارد و البته در دوران کودکی از شدت بيشتري برخوردار است. بازي در عين سرگرم کردن کودک کارکردهاي مهم ديگري هم دارد و او را براي ورود به زندگي بزرگسالي آماده مي‌سازد. از اين لحاظ شرايط بازي، آزادي کودک در بازي، اسباب‌بازي‌هاي مورد استفاده کودک و مدت زمان بازي با کودک از اهميت شاياني برخوردار است.

بازي وسيله‌اي براي رشد همه جانبه‌ي کودک است چرا که بازي انواع و اقسام گوناگون دارد و هر دوره سني وسيله‌ي خاص را مي‌طلبد. کودک پيش از مدرسه بسياري از تعاليم و آموزش‌ها را از طريق بازي دريافت مي‌کند.

بازي يك انگيزه‌ي دروني است که از روان کودک تاثير مي‌گيرد و در اصل مي‌توان گفت برونريزي کودک توسط بازي صورت مي‌گيرد.

خداوند نخستين دوره رشد انسان را با بازي همراه کرده است. در اسلام دستور است که فرزندان را تا 7 سالگي رها کنيد تا بازي کنند. اين بدین معني است که در 7 سال اوليه زندگي بازي نقش تعليمي و آموزشي دارد و در قالب بازي مهارت‌ها و ضوابط به کودک آموخته مي‌شود.

رسول اکرم(ص) در اهميت بازي با کودک مي‌فرمايند:

من کان له صبي فليتصاب له

آن کس که کودکي دارد بايد با او کودکي کند. (من لايحضر الفقيه، ج 3)

و هم چنين امير المومنين مي‌فرمايند:

کان له و له صبا

هر کس کودکي دارد بايد خود را تا سرحد طفوليت تنزل دهد. (وسايل الشعيه، ج 5)

امام صادق در اهميت بازي مي‌فرمايند:

دع ابنك يلعب سبع سنين

فرزند خود را در هفت سال آزاد بگذار تا بازي کند.

(الكافي، ج 6)

والدين با کودک بازي مي‌کنند و در سايه آن با کودک رابطه برقرار مي‌سازند و انس مي‌گيرند، شوخي مي‌کند، او را شاداب و با نشاط مي‌سازند و دنياي درون او را کشف مي‌کنند. به هنگام ناراحتي و کسالت او، به درون او راه مي‌يابند و با انس گرفتن با فرزندشان به حل مشکلاتش اقدام مي‌نمايند.

بازي والدين با کودک ضروري است؛ بازي بايد داراي هدف تربيتي باشد، در سايه بازي والدين به او درس ياد دهند، قاعده ياد دهند، راه و رسم زندگي بياموزند، او را در زندگي انساني هدفمند بار آورند و او را به سمت سازندگي سوق دهند، فردي اجتماعي تربيت نمايند، درست صحبت کردن و احترام را به او بياموزند، راه‌هاي حل مسئله و مشکل را به او آموزش دهند، عشق ورزیدن را به او بياموزند، بيان احساسات را براي کودک سهل و آسان نمايند، وجود والدين در بازي‌ها در رشد عاطفي، جسماني و اجتماعي فرزند بسيار نقش ايفا مي‌نمايد.

مهم آن است که بدانيم در مسير بازي، بايد رعايت احترام به مقام والاي پدر و مادر کم رنگ نگردد.

